

Đề bài

*Hãy tưởng tượng
và kể lại cuộc trò
chuyện, tâm sự
giữa các đồ dùng
học tập.*

Bài làm

Tính tôi vốn cầu thả, học xong đâu vút đề ngay xuống đó, nên khắp phòng của tôi chỗ thì thước kẻ, chỗ thì bút chì. Mỗi thứ nằm một góc, bàn học cũng lung tung quyền thì đóng, quyền thì mở, quyền thì ngang, quyền thì dọc. Tất cả cứ rối tung lên chẳng có nề nếp gì cả.

Nghĩ chúng là vật vô tri nên tôi chẳng để tâm đến, và có lẽ mọi chuyện sẽ cứ diễn ra như vậy nếu không có chuyện đó xảy ra. Đó là một tối thứ bảy nên tôi đi ngủ sớm hơn thường lệ. Đang lúc ngủ say, bỗng tôi giật mình tỉnh giấc bởi những tiếng xôn xao lúc to lúc nhỏ. Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ kẻ trộm đột nhập vào nhà, tôi đang định hét toáng lên để gọi mẹ thì bất chợt tôi thấy quyền sách trên bàn động đậy và nó nói rất to, giọng ồm ồm:

– Tôi buồn cho cậu chủ nhà mình lắm. Trước tôi bóng láng và đẹp đẽ như vậy mà cậu chủ chẳng hề quan tâm để tôi bây giờ nhàu nhĩ chẳng khác gì mấy anh giấy vụn. Những bức tranh màu giờ cậu tô vẽ vào đủ thứ, trông khiếp quá. Nhiều lúc tôi chẳng dám nhìn ngắm khuôn mặt của mình nữa. Chiếc áo ni lông mẹ cậu chủ mua để mặc cho tôi, cậu chủ cũng nghịch để nó rách toạc ra và thế là tiện thể cậu xé toang, cho vào sọt rác. Mùa đông đến nơi rồi sẽ lạnh lắm đây.

Tôi chợt nhận ra đó chính là quyển sách ngữ văn lớp 6. Chết thật! Bỗng tôi lại nghe tiếng sột soạt, thì ra anh Ba lô đứng ra phải nằm trên tường lúc này cũng đang nằm vạ vật ở dưới đất, sau một hồi gãi khắp nơi anh cũng lên tiếng:

– Tôi cũng đau kém anh, khi mẹ cậu chủ mang tôi từ siêu thị về tôi cũng đẹp và sạch sẽ, thế mà giờ đây, sau một thời gian quăng quật, mình tôi đầy đất và cát lúc nào cũng ngứa ngáy khó chịu. Nhiều lúc tôi muốn bỏ quách cậu chủ mà đi.

– Lạch quạt! Lạch quạt! Các anh ơi tôi cũng khổ không kém, dù tôi cũng chỉ là chiếc thước kẻ nhỏ bé, vậy mà cậu chủ cũng hành hạ tôi ra trò. Trước đây tôi lành lặn, bóng bấy bao nhiêu thì giờ đây đầy mình tôi nham nhở những vết thương mà không bao giờ có thể lành được. Số mà thì chữ rõ chữ mờ, vạch cũng vậy, chẳng còn hình hài của cái thước kẻ nữa hu hu...

Sau một hồi than thở khóc, chị thước kẻ lại nằm dài ra bàn, mắt nhìn lên trần nhà, ra dáng buồn chán lắm.

Tường như mọi chuyện đến đây là dừng lại, thì bỗng anh bút đang nằm trên sàn bàn bỗng bật dậy, giọng đầy bức tức:

– Tôi định không nói nữa nhưng im lặng mãi tôi không chịu được, các anh xem, tôi bây giờ còn ra dáng một chiếc bút nữa không! Mình mấy tôi cũng cong queo, sứt sứt, cả chiếc ngòi của tôi, trước đây tron chu đi lại trên giấy dễ dàng đến như vậy, thế mà giờ đây trên giấy rất khó vì mấy lần cậu ấy cắm xuống đất, hỏng hết cả ngòi. Đấy các anh xem cậu chủ đã đi ngủ từ bao giờ mà đến giờ này bút tôi vẫn chưa được đóng nắp.

Chiếc giá sách trên tường thì xuýt xoa kêu:

– Tôi lạnh lẽo và cô đơn quá, chẳng có chị vợ, anh sách nào lên đây chơi với tôi cả, bụi phủ kín cả rồi. Tôi cũng chẳng còn được đẹp như lúc mới mua về nữa.

Cả sách và vợ cùng lên tiếng:

– Tôi cũng muốn lên đó lắm nhưng cậu chủ đâu có cho chúng tôi lên. Chúng tôi bị quăng quật khắp nơi. Đau hết cả mình mẩy.

Nghe những đồ dùng học tập nói về mình như vậy, tôi giật mình nhận ra quả là tôi quá cầu thả và vô tâm.

Vừa nghĩ đến đó, tôi chợt nghe anh sách ngữ văn lên tiếng:

– Thôi chúng ta hãy bỏ đi đi, tôi không thể ở cùng cậu chủ cầu thả lười biếng được nữa.

Tất cả sách vở lục tục đứng dậy, bỏ ra phía cửa.

Thấy vậy, tôi giật mình hét to:

– Không! Tôi không phụ lòng các anh nữa. Tôi hứa sẽ giữ gìn và cất đồ dùng học tập cẩn thận.

Đúng lúc đó tôi giật mình tỉnh giấc. Ôi hóa ra chỉ là một giấc mơ. Tôi vội vã nhìn quanh, may quá sách vở vẫn còn nguyên nhưng quả thật mỗi thứ một nơi, lung tung, bừa bộn.

Tôi vội vã vùng dậy thu dọn sách vở lên giá sách. Sau đó mới lên giường ngủ và trước khi đi ngủ, tôi tự hứa với mình sẽ không bao giờ đối xử với đồ dùng học tập như trước nữa.